

Arrest

nr. 320 853 van 29 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing van 8 januari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2024 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Dactyloscopisch onderzoek leidde tot één treffer waaruit blijkt dat verzoeker op 3 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië.

Verzoeker werd op 10 december 2024 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 31 oktober 2024 richt België een terugnameverzoek aan de Sloveense instanties, die op 5 november 2024 instemden met het verzoek conform artikel 18, eerste lid, (b) van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van

het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening). Verzoeker is in Slovenië gekend onder de naam K.(...) A.(...).

Op 8 januari 2025 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 januari 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: N.

voornaam: A. S.

geboortedatum: (...)2005

geboorteplaats: Nawabad

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N., A. S., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 14.10.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort en stelt dat zijn taskera nog in Afghanistan ligt. De betrokkene verklaarde bij de aanmelding aan onze diensten dat hij 17 jaar oud was (administratieve geboortedatum = 15.02.2007), wat impliceert dat hij als niet-begeleide minderjarige het land binnenkwam en dat zijn verzoek om internationale bescherming in deze hoedanigheid moet worden behandeld. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken twijfelde aan de leeftijd van de betrokkene, werd op 17.10.2024 overeenkomstig artikel 34 van Verordening 604/2013 een informatieverzoek naar de Sloveense autoriteiten gestuurd. Op 12.11.2024 lichtten de Sloveense instanties ons in dat de betrokkene geregistreerd is als K, A, geboren op 01.01.2005 in Kuduz, Afghanistan, wat maakt dat hij als meerderjarige gekend is. Op 17.10.2024 liet dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven), waaruit bleek dat de werkelijke leeftijd van de betrokkene werd geschat op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De gecorrigeerde geboortedatum is nu vastgesteld op 17/02/2005, wat maakt dat de betrokkene zal worden beschouwd als meerderjarig.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Slovenië op 03.10.2024. De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 10.12.2024.

De betrokkene verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelt geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben. De betrokkene verklaart Afghanistan zes maanden voor de machtsovername verlaten te hebben en door Pakistan naar Iran gereisd te zijn. Hij verklaart daar ongeveer vijf maanden verbleven te hebben en vervolgens twee en een half jaar in Turkije gebleven te zijn. De betrokkene stelt vervolgens door Bulgarije, Servië (ongeveer drie dagen), Bosnië (ongeveer vier dagen), Kroatië, Slovenië (ongeveer drie dagen), Italië en Frankrijk naar België te reizen. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene zijn vingerafdrukken in Slovenië genomen werden op 03.10.2024 wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming. De betrokkene stelt twee dagen voor zijn verzoek om internationale bescherming in België aangekomen te zijn.

Op 31.10.2024 werden de Sloveense instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 05.11.2024 stemden de Sloveense instanties met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven Jožeta Pučnika Ljubljana. De Sloveense autoriteiten geven de volgende identiteit voor de betrokkene: K, A, °01.01.2005/Kuduz, Afghanistan.

De betrokkene stelt geen verzoek om internationale bescherming in Slovenië ingediend te hebben. Hij verklaart dat hij naar daar ging om een opvangcentrum te krijgen, maar dat hij er maar drie dagen verbleef. De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Slovenië. Hieromtrent merken we op dat

de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Slovenië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Slovenië. De Sloveense instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Slovenië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Slovenië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Sloveense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Slovenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt zonder een specifieke reden gekozen te hebben om een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben. Hij stelt enkel te weten dat hij hier kan studeren en dat hij ook naar hier kwam om te werken. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Slovenië. De betrokkene stelt niet te weten wat er slecht is. Hij stelt te weten dat het in België gemakkelijker is om werk te vinden. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene in België kan studeren en werken, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Slovenië. Verordening

604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De Sloveense instanties stemden op 05.11.2024 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale beschermingen de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Sloveense instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Slovenië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Slovenië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Sloveense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Slovenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Slovenië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Sloveense instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 05.11.2024 hebben de Sloveense instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat een overdracht aan Slovenië geen (indirect) refoulement impliceert. De betrokkene zal na overdracht in Slovenië zijn verzoek kunnen verderzetten. Slovenië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Slovenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Slovenië (Miha Nabergoj, Urša Regvar en Lana Krznarič "Asylum Information Database –Country Report – Slovenia", laatste update op 10.07.2024, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen obstakels zijn voor personen die naar Slovenië terugkeren in het kader van een Dublinprocedure. Zij worden gezien als verzoekers om internationale bescherming van zodra zij terug in Slovenië zijn (AIDA-rapport, pagina 54: "There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court, Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their

return to Slovenia.”). Personen die uit Slovenië vertrokken zijn terwijl hun procedure nog lopende was kunnen zonder problemen een nieuw verzoek indienen dat niet als een volgende verzoek wordt gezien (AIDA-rapport, pagina 54). Net als andere asielzoekers moeten overgedragen verzoekers 3-20 dagen wachten om de aanvraag in te dienen vanwege de achterstand bij de aanvraag. Na het indienen van de aanvraag hebben zij dezelfde rechten als andere verzoekers en worden zij ondergebracht in het asieltehuis of de afdeling daarvan (AIDA-rapport, pagina 54). De Sloveense instanties geven verzoekers recht op materiële opvang in de Sloveense opvangstructuren gedurende hun volledige procedure. Er zijn volgens het rapport geen problemen gekend waarbij verzoekers geen toegang zouden hebben tot opvang door een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pagina 86). We zijn dan ook van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Sloveense opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De wet voorziet de mogelijkheid om een beroep in te dienen tegen de beslissing in eerste aanleg in de reguliere procedure (AIDA-rapport, pagina 40).

Verzoekers om internationale bescherming krijgen na drie maanden toegang tot de werkmkt. Er dient geen werkmkttest afgelegd worden en verzoekers zijn niet verplicht om in specifieke sectoren te werken. Eveneens is er geen maximum werktijd voorzien. Echter zijn er in de praktijk wel enkel restricties. Na drie maanden krijgen verzoekers toegang tot beroepsopleidingen (AIDA-rapport, pagina 90). Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Slovenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Slovenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene stelt dat zijn gezondheid goed is en dat hij geen medische behandeling volgt. Tot heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Slovenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorgen voor verzoekers in Slovenië wettelijk gewaarborgd is (AIDA-rapport, pagina 92). Verzoekers hebben recht op dringende medische zorg, waaronder dringende medische hulp en spoedeisende hulpdiensten op basis van de beslissing van een arts, het recht op spoedeisende tandheelkundige hulp, spoedeisende behandeling op basis van de beslissing van de behandelend arts en gezondheidszorg voor vrouwen, waaronder: anticonceptie, abortus, gezondheidszorg tijdens de zwangerschap en tijdens de bevalling (AIDA-rapport, pagina 92). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Roemenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan. We merken in deze verder op dat de Sloveense autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slovenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Sloveense autoriteiten (4) .”

Verzoeker wordt sinds 8 januari 2024 vastgehouden in een gesloten centrum en de gedwongen verwijdering is voorzien op 31 januari 2025.

2. Voorwerp van de vordering

2.1. Ambtshalve onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het voorwerp van de thans voorliggende vordering.

2.2. In het verzoekschrift determineert de verzoekende partij het voorwerp van haar beroep als zijnde de *“het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2025”*.

Ter terechtzitting herhaalt verzoeker dat dit het voorwerp is van zijn beroep.

2.3. Echter, in hoofde van verzoeker werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26^{quater}). Een bijlage 26^{quater} betreft een overdrachtsbesluit in de zin van de Dublin III-verordening, zijnde een besluit om verzoeker over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat (cf. artikel 26.1 van de Dublin III-verordening).

Dit besluit bevat dus een motivering aangaande de verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat waarnaar de betrokkene moet worden overgedragen en vormt in zijn geheel de basis voor de overdracht naar de aangeduide lidstaat. In de thans genomen bijlage 26^{quater} wordt vastgesteld dat Slovenië verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en dat deze laatste bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten.

Deze beslissing is genomen op grond van artikel 51/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt: *“Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”*

Daarnaast luidt het eveneens relevante artikel 71/3, § 3, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) als volgt: *“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26^{quater}.”*

Bijgevolg voorziet deze bepaling dat de verwerende partij verplicht is een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, wanneer zij heeft vastgesteld dat de verzoeker om internationale bescherming moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en aan deze verzoeker het verblijf geweigerd wordt. Een bijlage 26^{quater} bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld. Ondanks het feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift en ter terechtzitting uitdrukkelijk aangeeft dat hij zich slechts richt tegen de bevelscomponent die vervat is in de bijlage 26^{quater}, blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat deze veel meer viseren dan alleen de vaststelling: *“ De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties (4).”* De verzoeker gaat immers ook in op de motieven die de verwerende partij ertoe hebben gebracht te oordelen dat ondanks het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Slovenië, er niet van kan worden uitgegaan dat Dublin-terugkeerders per definitie aldaar in

een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en daarop te concluderen dat er geen reden is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties.

Het artificiële onderscheid dat verzoeker in *casu* maakt tussen enerzijds de beslissing tot weigering van verblijf en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten - en waarbij zij uitdrukkelijk stelt slechts het bevel aan te vechten - kan niet verhullen dat zijn verzoekschrift tot doel heeft de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 26^{quater} van 8 januari 2025 in zijn geheel te vorderen. De gehele beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten maakt bijgevolg het voorwerp uit van de voorliggende vordering.

2.4. De rechten van verdediging van de verwerende partij zijn geenszins geschonden daar de nota met opmerkingen eveneens betrekking heeft op de gehele beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Verzoeker voert volgende middelen aan:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bij zonder:

Schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Schending van het non—refoulementsbeginzel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, S 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) , en artikel 13 (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd én met de artikelen 19 (Algemene bepalingen betreffende de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg) , 20 (Regeling voor materiële opvangvoorzieningen) , en 22 (Gezondheidszorg) van de Opvang—Richtlijn (EU) 2024/1346 van 14 mei 2024;

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bij zonder het zorgvuldigheidsbeginzel.

3 . 1 . 1 . INTERNATIONAAL RECHT:

3. 1. 1.1. Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd

Artikel 2, onder de titel << Recht op leven », luidt:

“ 1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken. ».

Artikel 3, onder de titel << Verbod van foltering », luidt :

« Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Artikel 13, onder de titel « Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel », luidt:

« Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. ».

3. 1.2. INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT:

3. 1.2. 1. Opvang—Richtlijn (EU) 2024/1346 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (Opvang—Richtlijn (EU) 2024/1346 van 14 mei 2024)

Artikel 19, onder de titel « Algemene bepalingen betreffende materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg luidt:

<< 1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn vanaf het moment dat zij hun verzoek om internationale bescherming doen overeenkomstig artikel 26 van Verordening (EU) 2024/1348 .

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de materiële opvangvoorzieningen en de gezondheidszorg overeenkomstig artikel 22 voor verzoekers een levensstandaard bieden die hun bestaansmiddelen garandeert, hun fysieke en geestelijke gezondheid beschermt en hun rechten uit hoofde van het Handvest eerbiedigt .

De lidstaten zien erop toe dat de in de eerste alinea bedoelde passende levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van verzoekers met bijzondere opvangbehoeften, alsook in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de verzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een passende levensstandaard als bedoeld in lid 2.

4. Onverminderd lid 2 kunnen de lidstaten van de verzoekers, indien die verzoekers daartoe over voldoende middelen beschikken, bij voorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, verlangen dat zij de kosten van de materiële opvangvoorzieningen dekken of daaraan een bijdrage leveren.

Onverminderd lid 2 kunnen de lidstaten van verzoekers, indien die verzoekers daartoe over voldoende middelen beschikken, ook vereisen dat zij de kosten van de verkregen gezondheidszorg dekken of daaraan een bijdrage leveren, behalve wanneer de gezondheidszorg gratis wordt verstrekt aan de onderdanen van die lidstaten .

5. Indien komt vast te staan dat een verzoeker over voldoende middelen beschikte om te betalen voor de kosten van de materiële opvangvoorzieningen of de gezondheidszorg zoals verkregen overeenkomstig lid 4 toen de verzoeker een passende levensstandaard werd geboden, mogen de lidstaten van de verzoeker vereisen om de kosten van die materiële opvangvoorzieningen of die gezondheidszorg terug te betalen.

6. Wanneer de lidstaten een beoordeling verrichten van de middelen waarover een verzoeker beschikt, wanneer zij van een verzoeker vereisen dat hij de kosten van de materiële opvangvoorzieningen en van de verkregen gezondheidszorg dekt of daaraan een bijdrage levert, of wanneer zij een verzoeker om terugbetaling vragen overeenkomstig lid 5 r nemen zij het evenredigheidsbeginsel in acht. De lidstaten houden ook rekening met de individuele omstandigheden van de verzoeker en met de noodzaak om zijn waardigheid en persoonlijke integriteit te eerbiedigen, ook wat de bijzondere opvangbehoeften van de verzoeker betreft.

7. Wanneer de lidstaten materiële opvangvoorzieningen verstrekken in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan vastgesteld op basis van de niveaus die door de betrokken lidstaat krachtens het recht of de praktijk zijn vastgesteld om nationale onderdanen een passende levensstandaard te bieden. De lidstaten stellen de Commissie en het Asiel agentschap van die niveaus in kennis. De lidstaten kunnen verzoekers in dit opzicht minder gunstig behandelen dan eigen onderdanen, met name indien de materiële steun volledig of gedeeltelijk in natura wordt verstrekt of indien die voor onderdanen geldende niveaus een hogere levensstandaard beogen dan die welke deze richtlijn voor verzoekers vereist. ».

Artikel 21 onder de titel « Regeling voor materiële opvangvoorzieningen », luidt:

<< 1. Indien lidstaten huisvesting in natura verstrekken, zorgen zij ervoor dat dergelijke huisvesting verzoekers een passende levensstandaard biedt overeenkomstig artikel 19, lid 2, alsook de nodige ondersteuning biedt om in de bijzondere opvangbehoeften van verzoekers te voorzien. De verstrekte huisvesting neemt een van de volgende vormen of een combinatie daarvan aan:

- a) in ruimten die worden gebruikt om verzoekers te huisvesten gedurende de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat aan de grens of in een transit zone is gedaan;
- b) in opvangcentra;
- c) in particuliere huizen, appartementen, hotels of andere voor de huisvesting van verzoekers aangepaste ruimten .

2. Onverminderd de in de artikelen 12 en 13 genoemde specifieke bewaringsvoorwaarden zorgen de lidstaten er met betrekking tot de in lid 1, punten a) , b) en c) , van dit artikel genoemde huisvestingsvormen voor dat:

- a) verzoekers bescherming van hun gezinsleven genieten;

b) verzoekers de mogelijkheid hebben om te communiceren met familieleden, juridisch adviseurs of raadslieden en vertegenwoordigers van de UNHCR en andere relevante nationale, internationale en niet—gouvernementele organisaties en instanties;

c) gezinsleden, juridisch adviseurs of raadslieden, vertegenwoordigers van de UNHCR en relevante door de lidstaat erkende niet-gouvernementele organisaties toegang hebben tot de verstrekte huisvesting zodat zij de verzoekers kunnen bijstaan; dergelijke toegang kan slechts worden beperkt om redenen die verband houden met de veiligheid van de huisvesting en van de verzoekers.

3. De lidstaten houden rekening met gender— en leeftijdspecifieke problemen en met de situatie van verzoekers met bijzondere opvangbehoeften bij de verstrekking van materiële opvangvoorzieningen.

4. Wanneer zij overeenkomstig lid 1 huisvesting verstrekken, nemen de lidstaten passende maatregelen om er zo veel mogelijk voor te zorgen dat geweld, met inbegrip van geweld met seksuele, gender—, racistische of religieuze motieven, wordt voorkomen.

5. Wanneer vrouwelijke verzoekers in opvangcentra worden ondergebracht, zorgen de lidstaten voor afzonderlijke sanitaire voorzieningen en een veilige plaats in die centra voor hen en hun minderjarige kinderen .

6. De lidstaten zorgen er voor zover mogelijk voor dat afhankelijke volwassen verzoekers met bijzondere opvangbehoeften worden ondergebracht bij volwassen naaste verwanten die zich reeds in dezelfde lidstaat bevinden en die krachtens het recht of krachtens de praktijk van de betrokken lidstaat voor hen verantwoordelijk zijn.

7. De lidstaten zien erop toe dat verzoekers alleen worden overgeplaatst tussen huisvestingsfaciliteiten wanneer dit noodzakelijk is. De lidstaten zorgen ervoor dat verzoekers hun juridisch adviseurs of raadslieden van de overplaatsing en hun nieuwe adres op de hoogte kunnen brengen .

8 . Personen die materiële opvangvoorzieningen bieden, waaronder zij die gezondheidszorg en onderwijs verstrekken in de opvangcentra, moeten een passende opleiding hebben en zijn onderworpen aan de in het nationale recht bepaalde geheimhoudingsregels in verband met de informatie waarvan zij uit hoofde van hun werk kennisnemen .

9. Via een representatieve adviesraad van bewoners kunnen de lidstaten verzoekers betrekken bij het beheer van de materiële middelen en bij de immateriële aspecten van het leven in het opvangcentrum. Onverminderd artikel 17 kunnen de lidstaten verzoekers ook toestaan buiten het opvangcentrum vrijwilligerswerk te verrichten onder de nationaal rechtelijke voorwaarden.

10 . In naar behoren gemotiveerde gevallen mogen de lidstaten bij wijze van uitzondering andere dan de in dit artikel genoemde materiële opvangvoorzieningen verstrekken voor een zo kort mogelijke redelijke termijn, indien:

a) een beoordeling van de speciale opvangbehoeften van de verzoeker vereist is overeenkomstig artikel 25;

b) de gewoonlijk beschikbare huisvestingscapaciteit tijdelijk uitgeput is of indien de normaal beschikbare huisvestingscapaciteit als gevolg van een onevenredig groot aantal op te vangen personen of als gevolg van een door de mens veroorzaakte ramp of een natuurramp tijdelijk niet beschikbaar is.

De in de eerste alinea van dit lid genoemde afwijkende materiële opvangvoorzieningen moeten in elk geval de toegang tot gezondheidszorg overeenkomstig artikel 22 en een levensstandaard voor alle verzoekers waarborgen, in overeenstemming met het Unierecht, met inbegrip van het Handvest, en internationale verplichtingen.

Wanneer een lidstaat afwijkende materiële opvangvoorzieningen verstrekt overeenkomstig de eerste alinea van dit lid, stelt die lidstaat de Commissie en het Asiel agentschap overeenkomstig artikel 32, lid 2, onverwijld in kennis van de activering van zijn noodplan. Die lidstaat stelt de Commissie en het Asiel agentschap van de Europese Unie er tevens van in kennis wanneer de redenen voor het bieden van die afwijkende materiële voorzieningen niet langer van kracht zijn. ».

Artikel 22, onder de titel « Gezondheidszorg », luidt:

<< 1. De lidstaten dragen er zorg voor dat verzoekers, ongeacht waar zij worden geacht zich te bevinden uit hoofde van Verordening (EU) 2024/1351, de nodige gezondheidszorg ontvangen, ongeacht of deze wordt verstrekt door huisartsen dan wel, zo nodig, door specialisten. Dergelijke nodige gezondheidszorg is van toereikende kwaliteit en omvat ten minste spoedeisende behandelingen, de essentiële behandeling van ziekten, waaronder ernstige mentale stoornissen, en seksuele en reproductieve gezondheidszorg die essentieel is om een ernstige lichamelijke aandoening te behandelen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de minderjarige kinderen van verzoekers en minderjarige verzoekers hetzelfde type gezondheidszorg krijgen als hun eigen minderjarige onderdanen. De lidstaten zorgen ervoor dat een overeenkomstig dit artikel verstrekte specifieke behandeling die is begonnen voordat de minderjarige meerderjarig is geworden en die als noodzakelijk wordt beschouwd, zonder onderbreking of uitstel wordt voortgezet nadat de minderjarige meerderjarig is geworden .

3. Wanneer dit om medische redenen nodig is, verstrekken de lidstaten de noodzakelijke medische of andere zorg, zoals noodzakelijke revalidatie en medische hulpmiddelen, aan verzoekers met bijzondere opvangbehoeften, waaronder passende geestelijke gezondheidszorg. ».

Artikel 36, onder de titel << Intrekking luidt:

<< Richtlijn 2013/33/ EU wordt voor de lidstaten die zijn gebonden door de onderhavige richtlijn ingetrokken met ingang van 12 juni 2026, onverminderd de verplichtingen van de lidstaten met betrekking tot de in bij

lage I genoemde termijn voor de omzetting in nationaal recht van Richtlijn 2013/33/ EU. Verwijzingen naar de ingetrokken richtlijn gelden als verwijzingen naar de onderhavige richtlijn en worden gelezen volgens de concordantietabel in bijlage II. ».

Artikel 37, onder de titel << Inwerkingtreding », luidt:

<< Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het Publicatieblad van de Europese Unie. ».

3.1.2.2. Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel — en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (Asiel — en structurele massa—immigratie— Verordening (EU) 2024/1351 van 14 mei 2024)

Artikel 83, onder de titel << Intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 luidt:

<< Verordening (EU) nr. 604/2013 wordt ingetrokken met ingang van 1 juli 2026.

Verwijzingen naar de ingetrokken verordening gelden als verwijzingen naar deze verordening en worden gelezen volgens de concordantietabel in bijlage II.

Verordening (EG) nr. 1560/2003 blijft van kracht tenzij en totdat zij wordt gewijzigd bij op grond van deze verordening vastgestelde uitvoeringshandelingen. ».

Artikel 85, onder de titel Inwerkingtreding en toepassing », luidt:

<< Deze verordening treedt in werking op de twintigste dag na die van de bekendmaking ervan in het Publicatieblad van de Europese Unie.

Zij is van toepassing met ingang van 1 juli 2026.

De artikelen 7 tot en met 15, artikel 22, lid 1, vierde alinea, artikel 23, lid 7, artikel 25, leden 6 en 7, artikel 34, leden 3 en 4, artikel 39, lid 3, tweede alinea, artikel 40, lid 4, artikel 40, lid 8, tweede alinea, artikel 41, lid 5, artikel 46, lid 1, vijfde alinea, artikel 46, lid 4, artikel 48, lid 4, artikel 50, lid 1, tweede alinea, artikel 50, lid 5, artikel 52, lid 4, de artikelen 56 en 57, artikel 64, lid 3, artikel 67, lid 14, en de artikelen 78 en 84 zijn echter van toepassing met ingang van 11 juni 2024.

N.B. Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in de lidstaten overeenkomstig de Verdragen (P. B. L. van 22 mei 2024, p. 68/71, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj>).

3. 1.3. NATIONAAL RECHT:

3. 1. 3. 1. Grondwet: pro memorie

3. 1. 3.2. Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 zoals gewijzigd (Immigratiewet van 15 december 1980)

Art i 'el 74/17, S 1, al. 1 luidt:

De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terug leiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulementsbeginsel. ».

Toelichting. Het recht op leven (art. 2) , het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3) , het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, S 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, S 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd) . Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, S 3 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984) .

Verwerende partij is als Hoge Verdragsluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respect verplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, SS 11—12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, PP. 19-20) .

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P. 04.0849. N, p. 17; a simili RVS 26 augustus 2010, nr. 206. 948, S 2. 1.3) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, S 2.3.2.2; DENYS, L. (2019) . Overzicht van het vreemdelingenrecht, p. 752. Heule: INNI publishers) .

De artikelen 2 iuncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19. 656/18, S 51; CASS 31 januari 2018, nr. P. 18.0035.F/4; CASS 3 januari 2018, nr.

P. 17.1202.F/4; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, SS 6-10; RVS 28 september 2017, nr. 239.259, pp. 5—6/8; RVV Verenigde Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, S 4.3.2) .

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bij zonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, nr. 6/64, Jur. 1964, S 1199) . De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de zelfs latere

ationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, nr. 106/77, Jur. 1978, S 629) .

(...)

De ernst van de middelen

De motieven die betrekking hebben op de beslissing tot Weigering van verblijf in hetzelfde formulier Bij lage 26Quater zijn vreemd aan de bestreden beslissing die verplicht een eigen specifieke formele motivering dient te hebben (a simili AG CCE 19 december 2013, nr. 116. 000; AV Rvv 19 december 2013, nr. 115. 995; AV RVV 19 december 2013, nr. 115. 993) en kunnen bij gevolg de bestreden beslissing niet schragen. De bespreking sub paragraaf 2.2 supra dient hier als integraal herhaald te worden beschouwd.

De bestreden beslissing schendt, zoals hierna wordt aangetoond, de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen die leiden tot een schending van het non—refoulementsbeginnsel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, S 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, waarvan niet kan worden afgeweken.

Het interstatelijk vertrouwensbeginnsel is weerlegbaar.

Verwerende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat de overdracht van verzoekende partij aan de ontvangende lidstaat niet leidt tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Zij steunt daarvoor op het interstatelijk vertrouwensbeginnsel (i) omdat het land van ontvangst dezelfde verdrager- ondertekende en dies meer zonder dat te controleren, en op eer- foutieve of onzorgvuldige lezing van het A.I.D.A.-rapport van juli 2024 update (cf. stuk nr. 3) dat zij aan het administratieve dossier toevoegt, alsook op eigen contradictoire argumenten, of (ii) door onterecht en onzorgvuldig de te verwachten gevolgen van haar bestreden beslissing niet te onderzoeken of te overwegen en toch positief te beoordelen.

Het voormelde A. I.D.A.-rapport vermeldt dat het aantal asielaanvragen in 2023 het aantal illegale binnenkomsten 60.587 man bedroeg, waarvan 58.757 potentiële asielaanvragen betreffen (die opvang vereisen) en 7.261 effectieve asielaanvragen zijn (cf. stuk nr. 3, pp. 14) terwijl de totaal aantal opvangplaatsen of opvangcapaciteit slechts 1.222 bedden bedraagt (ibidem, pp. 85 en 86) waardoor de meerderheid in de gang slapen met beperkte ruimte tot 3, 75 vierkante meter (i.e. een matras op de grond met tien centimeter vrije ruimte aan weerszijden) of in containers worden gestoken of gewoon buiten moeten slapen (ibidem, p. 87) , en waarbij de overbevolking en plaatsgebrek (ibidem, pp. 89) tot veiligheidsproblemen en gezondheidsproblemen leiden (ibidem, p. 88) die niet verbeteren (ibidem, p. 89) maar steeds slechter worden (<< worsened », « worsened significantly», ibidem, pp. 15, 32, 87, etc.) , ondraaglijk zijn (<< unbearable », ibidem, p. 32) , en kwalificeren als mensonterende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd die het Committee against Torture tot aanbevelingen verplicht (ibidem, p. 89) en niet aan de minimum opvangstandaarden en minimumvoorwaarden van de artikelen 19 en 21 van de Opvang— Richtlijn (EU) 2024/1346 van 14 mei 2024 voldoen (ibidem, pp. 87 en 88] .

Bovendien is er een vertraging van 3 tot 20 dagen vertraging bij de registratie van asielaanvragen en daarmee meteen de mogelijkheid op het krijgen van een opvangplaats waardoor andermaal niet aan de minimum opvangstandaarden en minimumvoorwaarden van de artikelen 19 en 21 van de Opvang— Richtlijn (EU) 2024/1346 van 14 mei 2024 is voldaan en dit kennelijk en ontegensprekelijk mensonterende behandelingen inhoudt .

Verzoekende partij verklaarde dat hij drie nachten in een gesloten centrum diende te overnachten waar douches onveilig waren en het sanitair vuil en onhygiënisch wat niet bij overbevolking (cf. supra) en verslechterende opvangcondities (cf. supra) onvermijdelijk en dus niet verwonderlijk of voorspelbaar kunnen zijn maar logischerwijze vanzelfsprekend zijn. Verwerende partij voegde het voormelde A.I. D.A. —rapport aan het administratief dossier en is dus op de hoogte minstens dient vanuit haar wettelijke opdracht en propio mot u onderzoeksplicht zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar rechtspraak aangeeft, dit te weten.

Het is niet omdat verwerende partij niet alle verklaringen noteert of in de bestreden beslissing weergeeft dat deze verklaringen of de werkelijke onmenselijke behandelingen en opvangomstandigheden niet langer in Slovenië bestaan.

Cijfermatig staat vast dat er onvoldoende opvangplaatsen voor elke asielzoeker zijn en dat niet anders kan dat dit tot ver ondermaatse kwaliteit van de opvang leidt en mensonterende behandelingen inhoudt waardoor het risico dat verzoekende partij geen opvang krijgt en daarmee de hardheidsdrempel overschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd reëel is.

De ingeroepen motieven zijn foutief en worden op gedocumenteerde wijze tegengesproken, en kunnen alzo de bestreden beslissing niet schragen.

De argumenten van verwerende partij dat er geen opvangproblemen zijn, dat er zelf geen aanwijzingen daartoe zouden zijn, of nog dat de eventuele mishandelingen de hardheidsdrempel van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag zot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd niet zouden overschrijden, en daarmee het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet zou wankelen of worden weerlegd, wordt door het voormelde A.I.D.A.-rapport zoals verzoekende partij gedocumenteerd aangetoond. tegengesproken en ontkracht. Het interstatelijk vertrouwensbeginsel is hiermee weerlegd.

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Uit het voorgaande volgt dat verwerende partij de rapporten onzorgvuldig las en daarmee onzorgvuldig handelde.

Door de bestreden beslissing te nemen zonder over deze informatie of garanties te beschikken, en zonder enig onderzoek naar de te verwachten gevolgen te voeren (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12) om zich ervan te verzekeren dat haar bestreden beslissing niet leidt tot de schending van het refoulementsbeginsel, handelde verzoekende partij onzorgvuldig terwijl verwerende partij daartoe positief rechtelijk (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12, S 95) zelfs proprio motu (EHRM 29 april 1997 H.L.R. , nr. Reports 1997-111; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, S 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al. , no. 27.765/09, S 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, S 95) wordt verplicht.

Verwerende partij mag verzoekende partij volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens die zij in de bestreden beslissing herhaalt, niet aan de ontvangende lidstaat overdragen wanneer dit leidt tot een te verwachten schending van het voormelde absolute artikel 3 (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12) wat klaarblijkelijk zoals verzoekende partij gedocumenteerd aangetoond, zal geschieden . Verwerende partij handelt hierdoor kennelijk onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Rekening houdende met het reële risico dat verzoekende partij bij verplichte terugkeer geen opvang krijgt, is ontegensprekelijk niet aan de Europees rechtelijke minimumvoorwaarden voor opvang voldaan en belandt verzoekende partij in een onmenselijke situatie die de hardheidsdrempel van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens overschrijdt.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing ontegensprekelijk het non-refoulementsbeginsel.

Schending van het non-refoulementsbeginsel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, S 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, én met de artikelen 17 en 18 van de artikelen 19 en 21 van voormelde Opvang-Richtlijn (EU) 2024/1346 van 14 mei 2024.

Om deze en voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven niet als ernstig worden weerhouden en kunnen zij daarom de bestreden beslissing niet schragen.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde voorhanden die verwerende partij ontslaan van enige motiveringsplicht .

Schending van de motiveringplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen."

3.3 In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/17, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 9 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term "terugkeer" als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of op gedwongen wijze, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 5° *iuncto* artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 8 en 9: "een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd" en "onder "land van doorreis" in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan).

In casu ligt een bijlage 26quater voor ("weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten") waarmee de overdracht van de verzoekende partij wordt beoogd aan Slovenië in toepassing van de Dublin

III-verordening. Verzoeker valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn en hij kan zich niet dienstig op artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet beroepen.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de verwerende partij niet meer kan verwijzen naar de verordening nr. 604/2013, omdat er met de verordening nr. 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de verordening nr. 2024/1351) een nieuwe verordening is die reeds in werking is getreden. Artikel 83 van de verordening nr. 2024/1351 bepaalt immers dat de verordening nr. 604/2013 pas wordt ingetrokken met ingang van 1 juli 2026. In ditzelfde artikel is daarenboven ook bepaald dat verwijzingen naar de ingetrokken verordening gelden als verwijzingen naar de nieuwe verordening en dienen te worden gelezen volgens de concordantietabel.

In de uiteenzetting van het enig middel kan de Raad geen concrete toelichting lezen over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 2 van het EVRM schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 (5) van de Dublin III-verordening. Ook bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan de Sloveense autoriteiten toekomt nu verzoeker er op 3 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, de Sloveense instanties het aan hen gerichte terugnameverzoek hebben aanvaard en verzoeker niet bewees dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublingehoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Slovenië inzake de toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. Aldus kunnen de motieven die de bestreden akte onderbouwen op eenvoudige wijze hierin worden gelezen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt ze hem niet in staat stellen zich ertegen te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. De conclusie dat deze plicht niet geschonden werd door de gemachtigde dringt zich des te meer op gezien uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van de bestreden akte kent, vermits hij ze op inhoudelijk vlak bekritiseert (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals opgenomen in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

Om te beoordelen of de verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Ook op de gemachtigde rust, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden.

Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing zijn fundamentele rechten schendt, zoals op absolute wijze neergelegd in artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoeker spreekt het AIDA-rapport de conclusie van de gemachtigde tegen dat hij geen hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen zou ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde steunt volgens verzoeker verkeerdelijk op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en op een verkeerde of eenzijdige lezing van het AIDA-rapport.

Anders dan verzoeker opwerpt, kan de Raad niet volgen dat er thans ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij in geval van overdracht naar Slovenië zal verstoken blijven van adequate opvang. Uit het administratief dossier blijkt dat op 31 oktober 2024 Slovenië uitdrukkelijk erkende de verantwoordelijke lidstaat te zijn op grond van artikel 20, 5 van de Dublin III-verordening. In dit akkoord benadrukt Slovenië dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker zal gebeuren in lijn met de nationale wetgeving en met de verplichtingen onder unierecht en internationaal recht.

Over het opvangsysteem in Kroatië wordt in de bestreden beslissing volgende motivering gegeven:

“In het rapport over asiel en internationale bescherming in Slovenië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Slovenië (Miha Nabergoj, Urša Regvar en Lana Krznarič “Asylum Information Database –Country Report – Slovenia”, laatste update op 10.07.2024, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen obstakels zijn voor personen die naar Slovenië terugkeren in het kader van een Dublinprocedure. Zij worden gezien als verzoekers om internationale bescherming van zodra zij terug in Slovenië zijn (AIDA-rapport, pagina 54: “There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court, Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia.”). Personen die uit Slovenië vertrokken zijn terwijl hun procedure nog lopende was kunnen zonder problemen een nieuw verzoek indienen dat niet als een volgende verzoek wordt gezien (AIDA-rapport,

pagina 54). Net als andere asielzoekers moeten overgedragen verzoekers 3-20 dagen wachten om de aanvraag in te dienen vanwege de achterstand bij de aanvraag. Na het indienen van de aanvraag hebben zij dezelfde rechten als andere verzoekers en worden zij ondergebracht in het asieltehuis of de afdeling daarvan (AIDA-rapport, pagina 54). De Sloveense instanties geven verzoekers recht op materiele opvang in de Sloveense opvangstructuren gedurende hun volledige procedure. Er zijn volgens het rapport geen problemen gekend waarbij verzoekers geen toegang zouden hebben tot opvang door een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pagina 86). We zijn dan ook van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Sloveense opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”

De bestreden beslissing erkent dat het AIDA-rapport kritische opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Slovenië, maar dat de drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet wordt gehaald. De verzoekende partij brengt geen andere informatie aan die kan aanleiding geven tot een andere zienswijze.

Uit het bijgebrachte AIDA-rapport blijkt dat in 2023 op een aantal momenten sprake was van overbezetting van de opvangcentra. Dat is een tekortkoming in de opvangvoorziening. Maar anders dan verzoeker betoogt, is dit geen fundamentele systeemfout die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid als bedoeld in het al genoemde arrest Jawo, bereikt. Daarbij is van belang dat uit het rapport volgt dat de overbezetting incidenteel en niet structureel was. Daarnaast waren er op de momenten van overbezetting in de opvangcentra extra matrassen, voedsel, basale medische zorg en sanitaire voorzieningen aanwezig. Er werden extra containerunits geplaatst (AIDA p.15) en tenten (AIDA p.32) en begin 2024 besloot de regering om 2 extra voorlopige centra op te richten ten behoeve van de opvang van asielzoekers (AIDA p. 15). Hoewel het opvangsysteem in Slovenië in bepaalde perioden onder grote druk heeft gestaan, betekent dat niet dat een persoon die aan Slovenië wordt overgedragen en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Immers in dergelijke perioden van grote druk werd voorzien in essentiële levensbehoeften als voeding, sanitaire voorzieningen en basale medische zorg. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat, waar op momenten geen directe slaapplek kon worden geboden, daarin binnen een of enkele dagen wel kon worden voorzien. Zelfs op dergelijke momenten van grote druk kan niet worden gesproken van een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Voorts blijkt uit het voorgaande dat de Sloveense autoriteiten zich actief hebben ingezet om nieuwe opvangplaatsen te creëren en dus niet onverschillig staan tegenover incidentele tekorten in de opvang. Uit het AIDA-rapport blijkt dat Slovenië wel degelijk inspanningen levert om punten van kritiek omtrent opvangvoorzieningen van asielzoekers aan te pakken. Bovendien blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat Slovenië een transitland is aangezien de meerderheid van de verzoekers Slovenië verlaten binnen de drie dagen. Dit wordt overigens bevestigd door verzoekers verklaring waarbij hij het volgende verklaarde *“Ik heb geen bescherming aangevraagd in Slovenië. We zijn gewoon naar daar gegaan om een opvangcentrum te krijgen maar we zijn maar 3 dagen daar gebleven.”* (Gehoorverslag 10 december 2024).

Er dient ook op te worden gewezen dat verzoeker op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”*, antwoordde dat hij bezwaar heeft maar niet weet *“wat er slecht is”* maar wel weet dat het hier makkelijker is om werk te vinden. Aldus blijkt er niet dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van artikel 20(5) van de Dublin III-verordening aan Slovenië worden overgedragen, geen effectieve toegang zouden krijgen tot de asielprocedure of opvang. Uit de informatie in het AIDA-rapport en verzoekers eigen verklaringen dienaangaande blijkt niet dat verzoeker ‘bijna zeker’ geen opvang zou hebben in geval van overdracht aan Slovenië, noch dat verzoeker op onmenselijke wijze zou worden opgevangen.

Waar verzoeker ook stelt dat de Opvangrichtlijn wordt geschonden en dit voldoende wordt geïllustreerd met het uittreksel van het AIDA-rapport dat hij aan het verzoekschrift toevoegt, wijst de Raad in deze naar de paragrafen 84-86 van het arrest van de gevoegde zaken NS (C-411/10) en ME (C-493/10) van waaruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9 [zijnde de richtlijn die werd ingetrokken en vervangen door de Opvangrichtlijn], 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de verzoeker van internationale bescherming niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”*, is de overdracht in strijd met die bepaling.

Waar verzoeker ook nog wijst op artikel 19 van de Opvangrichtlijn, blijkt dat dit artikel betrekking heeft op de gezondheidszorg. Echter, *in casu* haalt verzoeker geen enkel concreet medisch probleem aan en blijkt ook uit het Dublingehoor dat zich in het dossier bevindt, dat verzoeker verklaarde een goede gezondheid te hebben.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of dat verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Slovenië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op gezaghebbende en recente informatiebronnen. Verzoeker heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat deze conclusie en de conclusie dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat de verwerende partij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Verzoeker toont aldus niet aan dat de verwerende partij op een onredelijke, onzorgvuldige of onaanvaardbaar gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Slovenië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe om *prima facie* te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Er wordt *prima facie* geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat hij niet op adequate wijze zou zijn gehoord. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker toont ook niet aan dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat verzoeker dient te worden overgedragen aan de Sloveense autoriteiten. Er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout, en er werd *prima facie* geen schending van het redelijkheidsbeginsel en/of een motiveringsgebrek aangetoond.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN